

Mirsad Hadžikadić:

Nakon ogromnog uspjeha u Sarajevu, zakazali smo protestnu šetnju u Tuzli, četvrtom najvećem gradu u Bosni i Hercegovini i najnaseljenijem kantonu u dijelu zvanom Federacija. To je oduvijek bio građanski orijentisan grad i nikad nije bio ideološki podijeljen, nego gdje se biraju najbolji ljudi iz svih nacionalnosti koje tu žive. Najavili smo tu protestnu šetnju kao naš treći grad: bio je Mostar, pa Sarajevo, pa sada Tuzla. Dakle, slijed događaja je sljedeći: u Sarajevu smo doživjeli ogroman uspjeh, a onda je opozicija pokušala da ukrade naše zasluge. Učestvovali su a onda sam ja morao da razjasnim neke stvari i sve to je bilo u medijima. Nakon toga smo najavili Tuzlu i počeli sa pripremama za Tuzlu. Epidemiološka slika se drastično promijenila: nakon što su ukinute skoro sve restrikcije, iznenada je došlo do naglog porasta broja slučajeva korona virusa. Ljudi su počeli da se ponašaju kao da korona nikad nije ni postojala. U tom periodu, ljudi su počeli govoriti o protestnoj šetnji u Sarajevu kao o jednom od klastera. To je bilo u medijima. Pitali su me o tome i direktno, i ja sam objasnio zašto to nije bilo moguće. Ne bi čekalo 13-14 dana da se pojavi i da postepeno raste, ali ne, to je čekalo i odjednom je broj skočio upravo kada su sve mjere ukinute. Tada je bio i kraj mjeseca ramazana i ljudi su počeli dolaziti izvana. Došlo je 50.000 ljudi da proslavi trodnevni praznik bajram. Ljudi su jednostavno počeli da izlaze i da slave vraćanje u normalan život. Međutim, u tom kontekstu, fokus medija bio je na nama u negativnom smislu, nakon cijelog pozitivnog učinka, zbog korone, gdje su navedena tri najveća događaja na kojima su se ljudi okupili. Ja sam dao izjavu o tome i onda to pustio, i ljudi su produžili na nešto drugo. Onda smo imali pripreme za Tuzlu, i pokušavamo da odlučimo kako izvesti tu stvar. Sada se epidemiološka situacija brzo pogoršava u državi, i u drugačijem smo kontekstu kada pokušavamo da organizujemo mirnu protestnu šetnju, znajući da se situacija pogoršava. U Sarajevu je situacija bila takva da je broj slučajeva opadao i mjere su ukinute. Sada se mjere zapravo ponovo uvode i epidemija je ponovo proglašena, nakon što je već bila povučena. Mi sad organizujemo ovaj događaj, i svi su počeli da me upozoravaju da to ne radim, smatrajući da bi to bilo jako neodgovorno. Razmišljali smo šta da uradimo, a u tom kontekstu vodstvo naše organizacije u Tuzli je zaista željelo da se organizuje taj događaj. Vrijedno su radili na pripremama, i iznenada su našu zabrinutost za ugled Platforme i mogućnost da ona bude viđena kao neodgovorna doživjeli kao znak da nas je briga samo za Sarajevo i da nas nije briga

za Tuzlu. Postoji suparništvo između ta dva grada. Mi smo objasnili da razmišljamo o ugledu Platforme a oni su rekli da je sve u redu i da se može uspjeti. Diskusija o tome je potrajala, a onda su oni u suštini dobili odobrenje od vlasti da okupe samo 300 ljudi. Neki su nam preporučili da uopšte ne idemo, a drugi su preporučili da održimo događaj sa 300 ljudi. Na kraju smo odlučili da održimo simboličnu protestnu šetnju, da se prošeta dogovorenom rutom, ali da ljudi konstantno nose maske i održavaju razdaljinu od 1,5 metar. Dakle, to je odlučeno. Ja sam morao otići u Tuzlu ranije. Organizacioni odbor je bio uznemiren i doživjeli su to kao da ih sputavamo i da ne razumijemo njihov trud, pa sam morao otići tamo na dvije vanredne sjednice predsjedništva, gdje se moralo pozabaviti tim problemom. Na kraju smo odlučili da se to uradi, ali da ne prisustvuje više od stotinu ljudi. Tokom posljednja 24 sata, u svim medijima smo molili ljude da ne dolaze. Zamolili smo ljude iz drugih gradova da ne dolaze, pa čak i ljude iz Tuzle da ne dolaze, jer već imamo 100 ljudi i šetnja će biti simbolična. „Ne dolazite“. Nismo željeli da nas vlasti novčano kazne, jer su oni zapravo samo čekali razlog da nas okrive za nešto. Ljudi u Tuzli su sve zapanjujuće dobro organizovali. Odradili su izvanredan posao. Poster i natpisi sa porukama iz ostalih gradova su stigli, kao iz Sarajeva i Mostara. Bilo je fascinirajuće kad smo na jutro samog događaja stigli tamo i dočekali su nas novinari, mediji, kamere. Stigli smo tamo sat vremena ranije, a već je bilo oko 300 ljudi. Mi smo odobrili stotinu. Noć ranije oni su predložili da se isprintaju i dodijele brojevi svima, tako da nam ne mogu reći da nas je bilo 500 ako svima dodijelimo veliki broj na leđima. Rekli smo ok, isprintajte 100 brojeva, a oni su rekli da imaju odobrenje za 300 ljudi, pa zašto ne bi isprintali 300 brojeva. Tu na licu mjesta sam odlučio da, ako su odobrili 300 ljudi, to neće više biti simbolično, ali učinimo to. Stavili su veliki broj 1 na moja leđa, ali onda sam ja rekao da to ne želim učiniti i da svi gledaju u mene s tim velikim brojem 1, pa su samo stavili broj 1 na masku koju sam nosio. Bilo je pet ljudi sa razglasima koji su upravljali učesnicima. Stigli smo na mjesto polazišta oko 11:45 a u 11:55 smo krenuli sa šetnjom. Trebali smo dati još jedan intervju, a zatim sam dobio vijest da još ljudi pokušava da se pridruži. Rekao sam da to apsolutno ne dolazi u obzir i da je 300 ljudi limit. Rekli su mi da brojim i zaštitare odnosno naše ljude koji upravljaju učesnicima i koji nose žute jakne, naše sigurnosno osoblje, a da policija neće brojati njih. Rekao sam ok, neka bude 300 učesnika. Krenuli smo sa šetnjom a ljudi su nam mahali sa balkona i vozači su trubili iz automobila kao

znak podrške. Izašli smo iz centra grada. Zastali smo na tri mjesta da položimo cvijeće na spomenik žrtvama prošlog rata te tako odamo poštovanje. Dok smo se približavali centru grada, koji je poput Starog Grada u Sarajevu, ljudi koji su sjedili po terasama kafića napuštali su svoja sjedišta i pokušavali da nam se pridruže. Zamolio sam sve da to ne rade, odnosno da ne dopuštaju nikome da se pridruži. Ovo je jedini protest u historiji čovječanstva gdje su organizatori preklinjali ljude da se ne pridružuju protestu. Zatim sam se osvrnuo i pogledao prema kraju kolone i pomislio da mora da ima više od 300 ljudi. Zamolio sam naše zaštitare da provjere i prebroje ljude. Jedan od njih se vratio s brojem, a ja sam rekao da ne može biti toliko i zamolio da kraj kolone bude na tačno 300. Zatim se vratio sa drugim brojem i rekao da ima 297, a ja sam mu naglasio da sam ja odgovoran za ovo i da je moje ime izloženo. Kod Centralne izborne komisije, moje ime je na zahtjevu da se odobri ova mirna protestna šetnja, i da smije biti 300 i nijedno više, te da prebroji ponovo. Brojali su ponovo i rekli da smo razdvojeni u dvije grupe, a ja sam ponovio da može biti ukupno 300, i tačka. Na kraju smo i imali 300 ljudi. Stigli smo na konačno odredište, veliki trg, i bila je to prelijepa scena. Imali smo i dron koji je snimao i fotografisao tokom cijele šetnje i tokom završne ceremonije, na kojoj je bio i jedan glumac koji je odrecitovao poemu, a onda sam ja održao govor. Svi koji su nosili banere su stajali iza mene tako da je to bilo poput pozornice na nekoliko nivoa sa stepenicama. Ispred nas je bio trg. Na svakoj fotografiji se vidi da je održavana razdaljina među svima na trgu, do te mjere da je ministrica zdravlja Tuzlanskog kantona, a koja je iz druge stranke i koja nas je noć ranije upozorila, dala izjavu na televiziji da su učesnici protestne šetnje ispoštovali sva pravila. To je bilo prelijepo. Policijske snage su bile sjajne. Rekli su da nikad nisu učestvovali na nečemu tako civilizovanom i tako dobro organizovanom. Govor je naišao na dobar prijem. Sjećam se da su se u jednom trenutku, dok sam čitao naše zahtjeve, prelazeći sa jednog na drugi i između toga nastavljajući sa govorom, kad sam stigao do drugog zahtjeva, začuli ezani sa obližnje džamije, i u djeliću sekunde sam morao odlučiti da li pokušati nadglasati taj glasni zvuk i nastaviti s govorom, ili uraditi ono što nas uče kod kuće: zastati sa pričom dok ezan uči i poslušati ga bez da ga ometate i na kakav način. Pauzirao sam govor na 3-4 minute dok je ezan trajao. Čim je ezan završio, nastavio sam sa govorom. Iznenadilo me to što su kasnije skoro svi to komentarisali. Ljudi su uglavnom govorili kako je sjajno to što je ispoštovana tradicija. Međutim, neki su tvrdili

da je to bilo isplanirano. Kao da smo mi znali koliko će potrajati dok stignemo tamo i u koliko sati. Ali neki su rekli da je to bilo isplanirano i da je bilo populističko ponašanje. Neki su bili rezervisani, a onda su pregledali sve poruke koje su ljudi iz naše organizacije napisali o događaju u Tuzli, pa su željeli da vide koliko njih je to istaklo, bez da su isprovocirani u vezi ove stvari sa ežanom, i vidjeli su da niko nije, pa je u jednom od komentara pisalo da je tad bilo jasno da je zaista sve bilo iskreno i da to nisu bile političke manipulacije. Ja sam rekao da je u prirodi ljudi da pogrešno interpretiraju sve i bilo šta i ne može se boriti protiv toga, nego samo moramo biti ono što jesmo. Nekim ljudima će se to svidjeti a nekima neće, i s tim se mora živjeti. Nakon toga smo ručali pored jezera u obližnjem gradu Lukavcu, i bilo je jako fino. To večer smo se vratili. Organizacioni odbor je održao malu zabavu gdje su se malo opustili, ponovo slijedeći sva pravila. Zatim je ponovo došlo do komunikacijskih problema između nekih timova, koji su počeli govoriti da su mogli uraditi nešto više ali drugi nisu pomogli, i u tom trenutku shvatite da u mladim organizacijama poput naše, nakon što doživite fantastičan uspjeh, započne natjecanje među svima ostalima da pokažu da oni to mogu uraditi više, drugačije ili bolje. U tom procesu, ako nemate ljude koji su dovoljno zreli da prepoznaju da bi to moglo biti opasno, mogli biste podleći takvim stvarima i to neiskustvo u takvim trenucima se pokaže. Od tad smo imali nekoliko situacija kada sam prepoznao taj sindrom da ljudi u želji da urade sve više i više počnu praviti greške i pokažu nerazumijevanje za druge, ili postanu nestrpljivi, pa se morate pozabaviti takvim situacijama, i mi se sve od tada njima bavimo. To je dio odrastanja. Istovremeno smo u Tuzli pokrenuli dvije peticije. Jedna je da se izbori održe, a druga je da se održe elektronski izbori. Od tada, dvije najveće stranke u Mostaru, one koje su prouzrokovale sve nevolje, zbog tužbe konačno moraju da se slože pa su to i uradili. Zato se čini da će izbori biti održani u Mostaru, ali po njihovim uslovima, a čak je i međunarodna zajednica stala iza njih, što je zaista razočaravajuće. Sad će to ići na Parlament na odobravanje, i svi žele odobrenje pa se ništa neće dirati. Sporazum koji su oni postigli zaista poziva na cementiranje podjele grada Mostara. Mi ćemo se boriti protiv toga. Pokrenut ćemo i treću peticiju. Imali smo konferenciju za medije i najavili smo treću peticiju, a to je da se oduzme sva moć odlučivanja od strane samo te dvije stranke i da se traži od međunarodne zajednice da ne izvlači proces iz redovnih kanala, nego da uključi građane i ostale stranke u taj proces. Imali smo konferenciju za medije na kojoj smo

objavili svoje protivljenje načinu na koji se te odluke donose, i radit ćemo na tome da se pobrinemo da se, putem stranaka koje su u Parlamentu, uvedu neophodne promjene tako da grad ne ostane podijeljen koliko je sada, ili da se ne uvedu čak i veće podjele. Vrlo interesantno. U procesu smo prikupljanja potpisa da se naša stranka registruje u svakoj opštini gdje ćemo imati kandidate. Dakle, to je još jedan proces koji se odvija. Da, mnogo je toga.

Clark Curtis:

Zaista mnogo. Kad je riječ o tvom obraćanju u Tuzli, šta si poručio okupljenima?

Mirsad Hadžikadić:

Pa, mi imamo deset zahtjeva, pa ja u suštini ispričam uvod u svaki zahtjev, a zatim pročitam sami zahtjev. Svi oni su o stanju u državi, izborima i korupciji. Iskoristio sam tu priliku i da zamolim ljude da se probude i da preuzmu odgovornost, kao i da pohvalim prisutne jer su to oni koji su već napravili taj korak, i da se nadam da će nas čuti i svi ostali. Sve nas je više i više. Ovaj nivo korupcije oduzima našu budućnost, ali mi imamo moć da promijenimo svijet. Govorio sam i o platama političara u poređenju sa platama nastavnika, ljekara. To bi bilo nevjerovatno u Sjedinjenim Državama, ali političari ovdje, recimo da ima zakonodavac sa nivoa Sjedinjenih Država i jedan sa nivoa Sjeverne Karoline, pa onda ima u Šarlotu Gradsko vijeće. Kad je riječ o zakonodavcu Sjeverne Karoline, to je uporedivo recimo sa kantonalnim nivoom u Bosni i Hercegovini, u Federaciji. Ovdje političar u kantonalnom Parlamentu ima duplo veću platu od ljekara, a vjerovatno četiri ili pet puta veću od plate nastavnika, i vjerovatno deset puta veću od penzije radnika koji je radio cijeli svoj život i na kojoj sada mora da preživi. Dakle, govorio sam o svemu tome. Govorio sam o našim mladima koji odlaze, te o činjenici da nam niko neće dati slobodu. Ovdje se zaista radi o slobodi. Mi nismo slobodni u ovoj državi. Nismo slobodni. Rekao sam im da mi imamo moć da vratimo svoju slobodu. Kažu da je govor naišao na jako dobar prijem. Facebook prenos uživo iz Tuzle je za nekih 3-4 sata imao preko 100.000 pregleda. Prenos uživo iz Sarajeva je nakon oko sedmicu dana imao 350.000. To su zaista snažne poruke. Sad smo najavili da želimo ići nazad u Sarajevo, jer smo nakon mirne protestne šetnje u Sarajevu obećali da ćemo to ponoviti za mjesec dana ako se ne učini smislen pokušaj da se riješe naši zahtjevi. Nismo ni riječ čuli ni od koga, pa smo najavili da ćemo se vratiti 27. juna na ulice Sarajeva. Međutim, onda je ponovo proglašena epidemija u Sarajevskom kantonu, pa smo odlučili da to ne

možemo uraditi. U Sarajevu bi posjećenost bila ogromna i ne bismo mogli kontrolisati situaciju i bili bismo proglašeni odgovornima i kao opasnost po javno zdravlje. Zato smo odlučili da promijenimo taj plan i da se vratimo u Sarajevo kasnije kada stanje bude bolje. Umjesto toga ćemo ići u Bihać na sjevero-zapadu Bosne. Mnogo je migranata tamo pa će to biti jedna od tema – rješenje migrantskog problema. 27. juna će se vjerovatno odigrati scenario sličan onome u Tuzli, ali barem smo pronašli hrabar ali bezbjedan i odgovoran način da protestujemo i da se naš glas čuje. Bitka se nastavlja. Bitka za Mostar, bitka da se prikupe svi potpisi za tridesetak opština u kojima ćemo se pojaviti. Da, to je to.

Clark Curtis:

Ne znam da li je ovo fer poređenje, ali svejedno ću ga napraviti. Vidjevši šta ste uradili u Sarajevu, vidjevši slike i snimke toga što ste uradili u Tuzli, djeluje mi da je nešto drugačije sada u odnosu na prije dvije godine kad si se kandidovao za predsjednika. U stanju ste da organizujete mirne protestne šetnje, ali ima nešto što osjetim. Osjetim razliku i koliko ste narasli, i da je Platforma prihvaćena, i ljudi izlaze. Ne mogu pronaći prave riječi koje tražim, ali jednostavno postoji osjećaj da je ovo mnogo veće sada nego što je bilo kad si započeo s tim prije dvije godine.

Mirsad Hadžikadić:

Pa, hvala ti, nisam razmišljao o tome. Cijenim to. Jeste mnogo veće sada. Od Sarajeva su mi se obratili mnogi ljudi, slavni ljudi i privrednici i pitali kako mogu pomoći. Iznenada i ljudi iz drugih stranaka, ne da nam se žele pridružiti, ali kažu nam hvala, te postoji mnogo veći nivo naše prepoznatljivosti kao političkog subjekta. Broj napada na nas je značajno porastao, što u suštini znači da smo stigli i da imamo značajnu riječ u ovoj borbi za budućnost Bosne i Hercegovine. S tim dolazi odgovornost. Danas sam imao sastanak sa jednim gospodinom koji predvodi jednu od naših najvećih opština, i koji je imao neke probleme u svojoj organizaciji i želio razgovarati o njima. On je rekao da sve ovo mora da ostavlja posljedice na sve nas, i da se sjeća fotografija sa nama dvojicom prije godinu ili dvije, gdje sam ja izgledao mnogo svježije. Rekao sam da je to tačno, sve ove stvari uzimaju danak i ostavljaju posljedice na osobu. Na to su me upozoravali. Kad se radi o formiranju listi kandidata za razne zakonodavne organe, tad počne bitka među ljudima. Krene pozicioniranje. A kad to počne, onda svi problemi počnu iskakati svugdje. To se

vidi, to je zaista tačno, i vi ste nekako usred toga i morate saslušati sve te priče. S jedne strane postoji osjećaj odgovornosti i dužnosti zbog cilja i organizacije, a s druge vidite organizaciju za koju ste odgovorni i koja treba da ostvari taj cilj, koja treba da raste i ojača svoju infrastrukturu kako bi mogla da izdrži sve napade koji će doći i odgovoriti na sve izazove i političke bitke u zemlji poput Bosne i Hercegovine. Ali, takav je život.

Clark Curtis:

Stigli ste, i to objašnjava ono što sam pokušao da kažem. Osjetio sam kad sam dolazio ranije, 2018. godine, da su se stvari događale odnosno počele događati kako su se izbori približavali. Kad sam bio tamo, ti si tek stizao, jer mogao sam vidjeti dok sam šetao ulicama grada s tobom da su ljudi počeli to prihvatati, ali bilo je još uvijek nešto novo. U tome je razlika sada: ti si stigao. I čini se kao da je zastrašujući cilj sada – mnogo si ozbiljnije shvaćen nego što si bio tada.

Mirsad Hadžikadić:

To je definitivno tačno. Broj ljudi koji odluče da vas zaustave ili pokažu znak podrške je sada mnogo veći, i pristup medijima je veći. Djeluje kao da je do sada bilo: „Ma dobro, u redu je“. Sad se vidi sentiment ushićenja i osjećaja da bi se ovo zaista moglo dogoditi. Čudesan je period i vrijeme u razvoju osobe, mjesta ili države. To je to što je specijalno i drugačije, i ne dešava se tako često, ali je savršeno vrijeme za promjene, i drago mi je da je sve veći broj ljudi svjestan činjenice da je ovo pravo vrijeme za promjene, i kao drugo da kapacitet za promjene leži u njima. Najponosniji sam zbog činjenice da sve više i više ljudi shvata da mogu, kao što bi Obama rekao: „Da, mi to možemo“. Oni shvataju tu poruku – da, zaista možemo.

Clark Curtis:

Još samo par pitanja. Kad smo prije nekoliko sedmica razgovarali, bilo je kao: „Nešto će se dogoditi ali nije naše da komentarišemo sada, i ne bi bilo bitno ni da to učinimo“, ali sada se čini kao da izlazite sa listom zahtjeva koji želite da se ispune, i gdje iznosite šta je to što biste voljeli da vidite u Mostaru. Zatim konferencije za medije. Čini se da vam ove mirne protestne šetnje otvaraju vrata i daju priliku da budete glasniji o raznim temama.

Mirsad Hadžikadić:

To je apsolutno tačno. Protesti su nam zapravo dali legitimnost da iznosimo zahtjeve, jer iza tih zahtjeva su ljudi i ne radi se samo o jednom lideru ili jednoj političkoj stranci koja kaže da želi ovo ili ono. Radi se o ljudima koji su izašli na ulice kako bi rekli da vjeruju u ovo i vjeruju u ove zahtjeve. Vrlo je interesantno. To nam je dalo neku vrstu operativnog načela da ljudi žele biti dio nečega, da žele akciju. Kada izdate saopštenje za javnost, to znači da u tome učestvuju oni koji su napisali to saopštenje za javnost, a onda su mediji to objavili. Međutim, na ovaj način neko može reći da je učestvovao. Mnogi mi sada priđu na ulici i kažu da su bili tamo, i ja znam tačno da oni misle na protestnu šetnju u Sarajevu. Ako su iz Tuzle i kažu bili su tamo, znači da su učestvovali u protestu u Tuzli. Oni to označe kao događaj u svom životu na koji su ponosni, što ih pretvara u još bolje aktiviste. Međutim, malo sam razočaran u medije. Ne u smislu da mediji nisu nešto uradili, jer mediji rade ono što treba da rade. Nego mi je interesantno što nisu, po meni, dovoljno pažnje posvetili činjenici da je tako veliki broj ljudi izašao na ulice Sarajeva, pa sada po drugi put u Tuzli, pa će biti Bihać. Oni ne prepoznaju da se nešto novo dešava, nego se vrlo brzo vraćaju starome, kao u Sarajevu kada su uzimali izjave od lidera opozicije prosto zato što su se pojavili, umjesto da izvještavaju o ostatku protestne šetnje. Mislim, dajte, pojavilo se 30.000 ljudi. Ja sam želio da oni odigraju i obrazovnu ulogu, da osjete budućnost a ne samo da govore o sadašnjosti. Ali, oni rade svoj posao tako kako rade i mi ne možemo mnogo učiniti povodom toga. Ali, u pravu si, ovi protesti su nam otvorili mnoga vrata.

Clark Curtis:

Još samo jedno pitanje, i možda su ovo interne informacije pa možeš odgovoriti ili ne odgovoriti. Je li ovo neka vrsta preteče onoga što možemo predvidjeti? Znam da dolaze lokalni izbori, pa onda predsjednički izbori za dvije godine. Je li dio ovoga što vidimo sada kretanje prema dolazećim predsjedničkim izborima?

Mirsad Hadžikadić:

Pitaš je li ovo dio kampanje za predsjedničke izbore?

Clark Curtis:

Pa, ako želiš tako reći, onda da. Pokušao sam da budem pažljiv sa izborom riječi.

Clark Curtis:

Pa, sve je, svaki dan i svaki trenutak, svaka gesta je kampanja. Tako se to posmatra, jer kampanja je predstavljanje sebe kao osobe i kao političara, predstavljanje svog seta ideja kako bi ljudi mogli o tome suditi. A te stvari se ne dešavaju samo za vrijeme zvanične kampanje. Ljudi imaju priliku da vam sude sve vrijeme. Ponekad im se ne sviđa to što vide, a ponekad im se sviđa. Dakle, da, ovo će očitno imati uticaja na događaje za dvije godine. To je proces upoznavanja mene kao osobe. Za neke ljude to neće biti dobro, a neki će reći da je to odlično. Pa, vidjet ćemo. Ali da, sve što radimo utiče na svaki natječaj na svakom nivou i na svim izborima. Čak i ako neki kandidat za gradonačelnika na ovim izborima uradi nešto stvarno loše, to će uticati na moj imidž, na ovaj ili onaj način.

Clark Curtis:

Naravno.

Mirsad Hadžikadić:

Jer, ta osoba predstavlja Platformu za progres, pa time predstavlja i mene, pa time ako dopustimo toj osobi da bude na našoj listi, onda je vjerovatno da smo mi takvi. Tako će ljudi razmišljati, i zato je važno svugdje pronaći prave ljude da nas predstavljaju.

Clark Curtis:

Ovo je samo moj lični utisak, ali imam osjećaj da će ljudi u naredne dvije godine vidjeti stvari koje nisu navikli vidati do predsjedničke kampanje, a ne *status quo*.

Mirsad Hadžikadić:

Mislim da su do sada svi već uvidjeli da sam ja jako neortodoksan političar, i zapravo ne znam da li sam uopšte političar. U najboljem slučaju sam neortodoksan političar. Naše kampanje neće biti kao išta drugo što su vidjeli, pa time ne mogu ni biti spremni za nas, jer ne znaju s čim će biti suočeni. Ali, bit će zanimljivo, zabavno i predstavljat će izazov.

Clark Curtis:

Hvala ti puno. Oduzeo sam ti puno vremena, ali hvala ti puno. Ovo je uzbudljivo, jako uzbudljivo.

Mirsad Hadžikadić:

Jeste jako uzbudljivo, i cijenim tvoje prijateljstvo.